

תת"ע 9977/02/22 - פיטר פופוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 9977-02-22 מדינת ישראל נ' פופוב

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המבקש: פיטר פופוב
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפסיקת הוצאות הגנה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ד-1974 (להלן: "החוק").

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 2.3.21 נערכה כנגד המבקש הודעת תשלום קנס שמספרה: 38323400077 (להלן: "הדו"ח") בגין חציית כביש שלא במעבר חצייה המצוי בקרבת מקום, בניגוד לתקנה 110(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961. זאת, כאשר הלכה למעשה מדובר היה בדו"ח אזהרה.
2. המבקש פנה למשיבה בבקשה להישפט בגין העבירה שיוחסה לו בדו"ח ובהתאם לאמור הוגש נגדו כתב האישום נשוא ההליך דנן.
3. ביום 23.2.22 התקיים דיון בפני כבוד השופט העמית דוד לנדסמן בסיומו נקבע ההליך להוכחות.
4. ביום 20.7.22 התקיים בפניי דיון במסגרתו הודיעה המשיבה על חזרתה מאישום וההליך הסתיים בביטול האישום לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").
5. ביום 25.7.22 הוגשה הבקשה מושא ההחלטה דנן.

ב. טענות הצדדים:

6. המבקש עותר לחיוב המשיבה "בהוצאות משפט כולל שכר טרחה עורך דין בסך 2,900 ₪".
7. המשיבה מתנגדת לבקשה תוך שהיא מפנה לכך שביום 18.7.21, טרם מועד הדיון השני, היא יצרה קשר עם המבקש ועדכנה אותה בכך שהיא חוזרת מאישום ואין צורך שהוא יגיע לדיון. כמו כן, המשיבה טוענת כי עדכון זה נמסר למבקש במסגרת שיחה נוספת שנערכה עמו טרם מועד הדיון כאמור.
8. לפיכך, טוענת המשיבה כי המבקש בחר להגיע לדיון מסיבותיו שלו ובמצב דברים זה אין לו לבוא בטענות אלא לעצמו.

ג. דיון והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה, כמו גם במסמכים המצויים בתיק בית המשפט, אני סבורה כי

בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

9. סעיף 80 לחוק קובע כדלקמן:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים."

10. זאת, כאשר סכומי המקסימום להוצאות ולפיצויים נקבעו, בהתאם לסעיף 80(ב), במסגרת תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן: "התקנות"). כך נקבע כי פיצוי ישולם בגין מעצר או מאסר (ראו סעיף 8 לתקנות) והוצאות ישולמו בגין הוצאות בפועל (לפי קבלות) ובגין שכר טרחה של עורך דין (ראו סעיף 9 והתוספת לתקנות).

11. זה המקום לציין כי המבקש בענייננו אינו מיוצג על ידי עורך דין (והוא אף אינו עורך דין בעצמו) כך שאינו זכאי לפסיקת הוצאות בגין שכר טרחה של עורך דין.

12. כמו כן, המבקש נמנע מלפרט מהן ההוצאות אותן הוציא בפועל לצורך הגנתו ואף נמנע מלצרף קבלות כנגד הוצאות אלו. ודוק, הבקשה מסתכמת למעשה במשפט אחד לפיו "בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את המאשימה בהוצאות המשפט". זאת, ללא כל פירוט או ביסוס ומבלי שהבקשה נתמכת בתצהיר.

13. די באמור לעיל כדי להוביל לדחיית הבקשה על הסף. אולם, יובהר להלן כי גם לגופו של עניין דין הבקשה להידחות.

14. אכן, האישום כנגד המבקש בוטל לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ. אולם, אין די בכך כדי להיכנס בשעריו של סעיף 80 לחוק ולהצדיק פסיקת הוצאות הגנה. יש להוסיף ולבחון, בהתאם ללשון החוק, האם לא היה יסוד להאשמה או שקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות כאמור. ודוק, אף אם מתקיימת אחת מהחלופות הללו, הרי שאין המדובר בפסיקה "אוטומטית" של הוצאות, שכן החוק קובע מפורשות כי בית המשפט "רשאי" לצוות על תשלום הוצאות (זאת, תוך איזון בין הנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מההליך הפלילי שנכפה עליו לבין האינטרס הציבורי המשמעותי שבאכיפת החוק) (ראו לעניין זה ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 73 (2002); ע"פ 5923/07 **שתיאווני נ' מדינת ישראל** (6.4.2009); רע"פ 4121/09 **שגיא נ' מדינת ישראל** (2.3.2011)).

15. זה המקום לחזור ולציין כי מדובר בכתב אישום שמקורו בבקשת המבקש (הנאשם) להישפט בגין העבירה שיוחסה לו בדו"ח (עבירה מסוג ברירת משפט). זאת, כאשר עוד במעמד הדיון הראשון שהתקיים בעניינו, המבקש התבקש על ידי בית המשפט להסביר גרסתו לתובעת המשטרית על מנת שזו תוכל לשקול את המשך ההליכים, אך הוא סירב לעשות כן (כפי שעולה מהחלטת כבוד השופט העמית דוד לנדסמן - "למרות ניסיונות לשכנע את הנאשם לשבת ולהסביר את גרסתו לראש הלשכה כדי שהיא תוכל להחליט אם יש מקום להמשך ההליכים בתיק, לא הצלחנו במשימה זו. לכן, כאשר הנאשם אינו מסכים למה שנרשם בדו"ח, אין מנוס מלקבוע את התיק להוכחות").

16. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שהמשיבה הודיעה למבקש, בטרם הדיון השני בעניינו, כי בכוונתה לחזור מאישום וכי אין צורך שיתייצב לדיון (זאת, במטרה לחסוך את זמנו). המבקש אינו כופר בקבלת ההודעה כאמור אך העדיף להתייצב לדיון ולבקש לחייב את המשיבה בהוצאות.

17. במצב דברים זה, לא מצאתי מקום לקבוע כי לא היה יסוד להאשמה שיוחסה למבקש וכן לא מצאתי נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות הגנה לטובת המבקש.

18. **לאור כל האמור לעיל, הבקשה לפסיקת הוצאות הגנה נדחית.**

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ג, 13 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.